No. 1699 Zaterdag 22 Juli 1916. 33ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4. Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Hoedenindustrie en Vlechtonderwijs.

VIII.

Het Vlechtstroo 2.

Een buitenstaander moet noodzakelijk tot de gevolgtrekking komen, dat de Curaçaosche handelaars in stroo óf wel zich door Maracaibo gewoonweg laten bedotten, óf wel zich hoegenaamd niets van de billijke klachten onzer arme vlechtsters aantrekken, zoo bij nog niet erger veronderstelt, dat zij ook met de Maracaibero's het principe huldigen, hoe slechter stroo, des te meer omzet, en des te ruimer verdiensten. Want dit is buiten kijf, dat onze handelaars het geheel in hun macht hebben dezen ellendigen toestand te verbeteren.

In Holland, waar zoowel patroons als werklieden nagenoeg van elk beroep of bedrijf in federatie of vakbond georganiseerd zijn, zou een dergelijke toestand, gelijk hier met betrekking tot het vlechtstroo nu reeds jaren voortduurt, geen maand lang bestendigd kunnen blijven. Doch het is het gebrek aan eenheid en organisatie, die alle initiatief verlamt of verstikt; het is de onderlinge naijver en het wantrouwen tegenover elkander, die de beste bedoelingen dwarsboomt en de uitvoering ervan onmogelijk maakt; het is ook die ellendige tropenziekte, die men indolentie ofwel futloosheid zou kunnen noemen, waardoor men het zich zoo makkelijk mogelijk zoekt te maken, en voor elke moeilijkheid en krachtsinspanning terugschrikt.

Wie meenen mocht, dat het een hopeloos werk is, in den bestaanden toestand verbetering te brengen, geef ik de volgende analoge gevallen ter overweging, om deze met onze kwestie te vergelijken en naar bevinding van zaken een toepassing te maken.

Curaçao stuurt zijn stroohoeden (*staplehats*) naar Amerika. Doch de kooplieden in New-York stellen hun condities voor het artikel: een bepaalden vorm, zooveel cM rand en bol, en zij zelf bepalen den prijs, ja zij gaan zelfs zóóver, dat zij één dozijn hoeden tegen den prijs van één dollar durven te eischen. En in New-York zet men zijn eischen en condities zooveel kracht bij, dat méér dan één koopman alhier van ondervinding weet mee te spreken, dat een zending hoeden, die niet volkomen aan de gestelde condities voldeed, eenvoudig geweigerd en niet geaccepteerd werd.

Een ander voorbeeld.

Onze eilanden zonden hun dividivi vroeger naar Hamburg, tegenwoordig naar New-York en Holland. Doch het buitenland bepaalt den prijs, en noteert voor superieure kwaliteit een hooger bedrag dan voor slechter soort. Een Duitscher is gewoon de ontvangen orders stipt en consciëntieus uit te voeren, doch wil daartegenover ook zelf op eerlijke wijze bediend worden. Iedereen weet, hoe vooral vroeger dikwijls groene, on rijpe peulen met goede waar vermengd werden. Maar de Duitscher nam daarvoor zijn maatregel. Zoodra de lading dividivi te Hamburg ontscheept was en ter markt kwam, werd hier en daar een willekeurige zak er uit gepikt en de inhoud uitgestort en naar de kwaliteit van deze zakken werd de kwaliteit van de geheele lading beoordeeld en de marktprijs er van vastgesteld.

Met de huiden en geitenvellen, die men hier exporteert, gaat het juist hetzelfde. Uit de prijsnoteeringen van de Hamburgsche en Amerikaansche markt kan men zien, dat geschonden huiden met gaten en sneden heel anders beoordeeld worden dan goede, gave huiden; evenzeer de zware heel anders dan de lichte, de droge weer verschillend van de natte huiden. Waarom dat alles? Omdat een degelijk koopman goede waar voor zijn geld eischt, en voor het geld dat hij betaalt, ook het recht verkrijgt zijn condities te stellen.

Waarom passen onze handelaars in hoedenstroo een dergelijke methode niet eveneens toe op dit invoerartikel? Er zijn jaren dat hier voor bijna f 100,000 aan vlechtstroo wordt ingevoerd. Het is dus wèl een artikel van eenige beteekenis.

De groote moeilijkheid zit klaarblijkelijk in het totaal gemis aan organisatie. Elke handelaar in hoedenstroo op Curaçao staat op zich zelf, houdt geen voeling met zijn collega's, staat als eenling feitelijk machteloos tegenover de exporteurs in Maracaibo. Hier kan en moet organisatie en samenwerking zoo spoedig mogelijk aan den onhoudbaren toestand een einde maken.

De voornaamste importeurs, die hier het vlechtstroo, hetzij voor eigen rekening of voor rekening van den afzender (in consignatie) invoeren, zijn, maar en zestal. Voor zoover ik weet, zijn het de volgende heeren:

1. Hose Maria Bethencourt.
2. Eduardo A. Dominguez.
3. Julio A. de Lima.
4. Silvanio Maduro (firma Maduro Jr.)
5. Noé Pineda.
6. Lorenzo de Windt.

Aan het gebrek aan samenwerking, aan de besluiteloosheid dezer Heeren is het te wijten, dat Curaçao sinds eenige jaren overstroomd wordt door stroo van zulk een kwaliteit, dat elk degelijk koopman voor zijn eer en goeden naam het zeker zou moeten weigeren te accepteeren. Daar tegenover staat, dat deze Heeren zich onvergankelijke eer en roem en de dankbaarheid hunner arme medemenschen kunnen verwerven, en het bovendien volkomen in hun macht hebben aan dezen ondragelijken en schandelijken toestand binnen korten tijd een einde te maken, *zonder daarbij eenige financiëele schade te lijden*.

Wat is daarvoor noodig?

Hoofdzaak is, dat zij zich zoo dra mogelijk in een bond of federatie vereenigen, b.v. zich als een onderafdeeling van den *Curaçaoschen Handelsbond* constitueeren, en daarna ongeveer volgens het volgende werkplan de zaak aanpakken.

1. Deze Heeren komen bij elkander, maken eenige statuten voor hun Vereeniging, die bij meerderheid van stemmen worden aangenomen, en waaraan zij stipt en strikt, eerlijk en zonder voorbehoud zich moeten onderwerpen. Desnoods zou er een strafbepaling in de statuten kunnen worden opgenomen, waarbij een boete van 50,— of 100 gld. worden bepaald voor elke overtreding dezer statuten, of bedreiging met royeering als lid der Vereeniging met alle wettelijke gevolgen van dien.

2. Er worde bepaald, dat *één maand na de oprichting der Vereeniging* geen vlechtstroo meer van Maracaibo zal geaccepteerd worden, wat niet beantwoordt aan de volgende condities:

a. Al het stroo moet volgens kwaliteit gesorteerd en verpakt worden. In elke baal (*fardo*) stroo mag niet meer dan één soort stroo verpakt zijn.

b. Tot eerste kwaliteit stroo wordt gerekend stroo, dat blank, ongevlekt en niet gekleurd, buigzaam en van ongeveer 80 cM stroolengte is. Deze lengte wordt gerekend zonder de bladsteel (of handvat).

c. Tot de 2e kwaliteit behoort het stroo, wat of wel langer (en daarom gewoonlijk harder en minder soepel) of wel korter dan 75 cM is. Doch het moet even blank, ongevlekt en ongekleurd zijn.

d. Tot de 3e kwaliteit wordt gerekend het stroo, dat minstens 60 cM lengte heeft, maar ook blank en ongevlekt behoort te zijn.

e. Stroo van minder dan 50 cM lengte wordt in geen geval geaccepteerd, doch als waardelooze afval beschouwd en voor rekening van den afzender ofwel teruggezonden, of als minderwaardig product voor een bagatel verkocht. In geen geval mag het onder benaming van *hoedenstroo* verhandeld worden.

3. Bij aankomst van een lading stroo zal onder toezicht van den geadresseerde of van diens gemachtigde en van een gemachtigde van den afzender en van een deskundige, aan te wijzen door het gouvernement, onderzocht worden, of de lading aan de bovengestelde eischen voldoet. Daarom moeten de balen elk afzonderlijk duidelijk kenbaar gemerkt zijn van welke kwaliteit zij zijn. Dit onderzoek kan plaats vinden door van elke soort een tweetal willekeurig gekozen balen er uit te nemen en te openen. Dit onderzoek geschiedt voor rekening van den afzender. Blijkt later, dat desondanks bij de verpakking bedrog is gepleegd, dan heeft de ontvanger het recht deze balen te weigeren of in mindering te brengen.

En hier komen we op het terrein van het Gouvernement. Hier gaan we geheel accoord met den Heer P. Winkel, dat hier ruim voldoende termen aanwezig zijn, om de tusschenkomst van het Gouvernement in te roepen, en te verwachten, dat door den machtigen steun van het Bestuur deze bepalingen geen doode letter blijven.

4. Het Gouvernement drage zorg, dat geen stroo wordt gelost en op Curaçao ingevoerd, dat niet aan een der leden van den *Stroobond* geconsigneerd verzonden is. Daarom worden alle kapiteins van barken aangezegd, dat zij van Maracaibo geen stroo mogen innemen, dat niet op cognossement van een dezer leden wordt afgezonden. Bij overtreding van dien, wordt de lading voor rekening en op risico van den kapitein of afzender teruggezonden.

5. Iedereen heeft het recht als lid van den *Stroobond* toe te treden, die zich aan de Statuten dezer Vereeniging wil onderwerpen.

6. De bovenstaande regelen treden in werking en worden practisch uitgevoerd *één maand na de oprichting van den Bond.*

7. Om te voorkomen, dat in die maand geen abnormale hoeveelheid stroo worde ingevoerd, om dit nog op de oude voorwaarde te kunnen verkoopen, worde bepaald, dat *in die maand* hoegenaamd geen stroo van Maracaibo mag worden ingevoerd, tenzij de exporteurs vrijwillig op zich nemen, zich reeds terstond aan de genoemde regels te onderwerpen.

8. Voor het stroo, dat op den datum van de oprichting van den Bond reeds op Curaçao aanwezig is, worde bepaald, dat elke kooper het recht heeft een baal te openen om het goede soort er uit te zoeken en te bepalen overeenkomstig de kwaliteit in art. 2. *b. c.* en *d.* opgegeven. Het slechte onverkoopbare stroo blijft voor rekening en risico van de expediteurs in Maracaibo. Feitelijk levert ook deze bepaling geen schadepost voor de handelaars alhier, omdat toch het meeste stroo hier *in consignatie* ingevoerd wordt.

Bovenstaande regels zijn natuurlijk gedacht bij wijze van concept of leiddraad, of bij wijze van stramien, waarop men verder kan voortborduren.

Eenige moeilijkheden, die deze bepalingen misschien met zich kunnen brengen, zal ik in een volgend artikel nog even bespreken.

P. A. Euwens

Getorpedeerd.

De „Grotius" en de „Koningin der Nederlanden" zijn op de reis naar Batavia, van Kirkwall naar Falmouth stoomende, het wrak van een juist even te voren getorpedeerde mailboot van de White Star Line gepasseerd, na, gelukkig onnoodig, getracht te hebben opvarenden van het in den grond geboorde schip zoo mogelijk te redden.

Een der passagiers van de „Grotius" heeft van deze ontmoeting een boeiend verhaal geschreven aan zijn familie en het „Vad." ontleent daaraan:

Gisteren (8 Mei) hebben we een stuk oorlogellende meegemaakt. Om 4 uur n. m. kwam het bericht, dat een Duitsche duikboot ten Z. W. van de uiterste Z. punt van Ierland een groot passagiersschip der White Star Line in den grond had geboord. Deze stoomer seinde om hulp en zond als laatste Marconibericht de mededeeling, dat de marconist de boot verliet, alle bemanning en passagiers in de sloepen waren en het schip in zinkende toestand was. Daar vlogen de bevelen van de „Koningin", welker kapitein op deze reis de leiding heeft, „volle kracht." De machines stampten, de wanden kraakten en hoog spatte het water op voor den boeg der beide schepen, aan wier tijdige assistentie misschien het leven van eenige honderden menschen (het was een boot van 17,000 ton die verging) afhing. Om 8 à 8½ uur konden we er zijn.

Behoeft het betoog, dat dien middag de gesprekken en het denken waren bij hen, die daar in koude en golven in notedopjes ronddreven? Behoefde zich de kok en de hofmeester te verwonderen over het vele eten, dat ongebruikt weder naar de keuken terugging?

De machines stampten en dikke rookwolken dreven weg van de Nederlandsche redders. Vooruit! Om 8 uur waren we op breedte en lengte, waar zich het onheil had afgespeeld. Honderden oogen dwaalden langs den gezichteinder, telkens meende men ver, ver weg iets te zien, dat in den vallenden avond geleek op lichtjes, doch evenveel malen moest aan begoocheling worden gedacht. De avond viel en met de minuten verloren we mijlen aan gezichtsafstand. Een zware regenbui begon neer te kletteren en ontnam nog meer van de gezichtsruimte.

BOVENWINDSCHE STEMMEN.

XX.

Met de *Iselena* vetrokken we Dinsdag 25 Januari naar St. Eustatius. Als vrienden vergezelden ons nu de Autoriteiten tot aan de haven. Elke officiëele plechtigheid bleef achterwege, en toch scheen heel Gustavia uitgeloopen om Monseigneur uitgeleide te doen.

Klokke half tien werden de zeilen geheschen.

Voor het eerst van mijn leven heb ik toen gelegen in een *hondenhok*. 't Moest wel. Beneden in de kajuit kon men nergens uitkijken en boven op het dek was nergens geen plaats. We kropen toen maar in de kooien van den Kapitein en van den Stuurman aan weerszijden van het roer.

Een vlugge, maar scherpe inspectie overtuigde ons, dat men blijkbaar het *hondenhok* expresselijk voor ons gereserveerd had. Alles was kraakzindelijk en het linnen helder blank.

Te mogen liggen in een *hondenhok* wordt bij de Koloniale zeilvaart beschouwd als een hoog privilegie, slechts uit vriendschap en groote beleefdheid gegund.

Dat teekent toch wel het uiterst primitieve van ons passagiersverkeer!

De nog geen halven Meter hooge kastjes van nauwelijks een Meter lang en een paar decimeter breed bieden al heel weinig gemak. Met de beide schuifdeurtjes open heeft men nog wat versche lucht. En dat is voor niet geroutineerde reizigers op zee alles waard. De benauwende, dikwerf stinkende atmosfeer der kajuit maakt u al onpasselijk bij het eerste binnentreden.

Maar al was ik dankbaar voor wat licht en lucht, het verblijf in het hondenhok trok me toch niks aan. Rechtop zitten kon ik niet, daarvoor was de kooi voor mij zelfs te laag. Languit liggen wilde ik niet, dat werd me te benauwd, en daarbij, dan kon ik ook niets zien of hooren van mijn medereizigers. Na heel veel mislukte proeven, die me erg moei maakten, had ik eindelijk uitgevonden, dat men in half liggende, half zittende houding midden tusschen de open deurtjes, met de beenen lang uit naar buiten, het nog het langst uit kon houden.

Heel veel tijd om zoo te blijven hangen hadden we anders niet. Telkens kwam een regenvlaag en joeg ons het hok in. Dan werden we zorgvuldig opgesloten, nadat we met de grootste moeite, onder herhaalde krampaanvallen, onze beenen binnenkooie hadden gewerkt. De minst lastige houding was dan plat op den rug, zoodat men een idee kreeg levend begraven te zijn in een te nauwe doodkist. Gelukkig maakte de Kapitein een klein schuifje open, waardoor ik weer wat licht en lucht kreeg.

Eindelijk gingen de deuren heelemaal open.

Ja maar, hoe nu de kist uitgesprongen, ik lag er in vastgemetseld. Nergens had men houvast om zich op te werken. Dan maar als een slangenmensch in elkaar gekrompen en getracht den rand van de deur te grijpen. Toen ik weer half zat, moest ik mijn knieën optrekken tot mijn kin om mijn beenen buiten kooi te gooien. Met een zucht plofte ik zelf half mee en lag met mijn broek in een grooten plas.

Zoo'n hondenhok is toch een hele gunst!

Hoe menschen met slierbeenen in die kooi liggen kunnen, begrijp ik niet. Slaan die soms hun spillebeenen om den hals?

Wanneer zullen we dergelijke tochten per stoomboot kunnen doen? Maar geen *Lijfeld!!*

Het was anders een aardige tocht. Al heel spoedig kwamen we in het Kanaal tusschen St. Kitts en St. Eustatius en hadden volop gelegenheid deze beide eilanden met elkaar te vergelijken. St. Kitts wint het glansrijk, maar is dan ook HET landbouweiland bij uitstek. O wat liggen die vierkante akkers groen van verschillende tinten in regelmatige ruiten mooi tegen de zachte glooiing van den Krater. Wat een rijk en vruchtbaar land!

St. Kitts is grooter dan St. Eustatius en heeft veel meer bebouwbaren grond. De Krater ligt daar juist middenin, terwijl het terrein in het rond overal geleidelijk afloopt, en bruikbaar is voor den landbouw.

St. Eustatius heeft aan de uiteinden twee hooge bobbels, heel ver van de bewoonde streek en zeer moeilijk te bereiken. Voorloopig zullen die hoogten wel niet bebouwd worden. Misschien is het terrein ook te steenachtig daarvoor, men kon de grijze rots door de groene lang heen zien.

Dat is de achterzijde van het eiland, recht tegenover St. Kitts gelegen, en slechts een paar mijlen daarvan gescheiden.

Niet zoodra echter waren we den hoek om of we zagen de gronden bewerkt en bebouwd tot bovenaan toe.

Vooral de lange glooiing naar de Stad gaf een zelfde beeld van vruchtbaarheid als St. Kitts.

De „Koningin" dreef als een gouden ster op circa 7 à 8 mijl van ons vandaan, om een zoo ruim mogelijke sector met z'n beiden te kunnen afzoeken. Op eens (9½ uur) lichten, hemel, lichten! Men verdringt zich aan de verschansing, men tuurt met kijkers en oogen, laat zich nat regenen.

Lichten. Wat dat woord voor een electriseerende werking had. Doch enkele minuten later valt van de plek, waar deze lichten zweven, een groot zoeklicht op ons, een streep van wit zilver trekkende over de baren. Wat kan dat zijn? Eerste onderstelling: de duikboot. Dames worden koud en zenuwachtig, enkele beginnen te huilen, maar ik ben naar de brug geklommen en breng het bericht van den gezagvoerder, dat het een Engelsche jager is, welke ook zoekt en tusschen ons zal komen te varen om met zijn zoeklichten behulpzaam te zijn.

Eindelijk begint de „Koningin" te knipoogen (seinen met toplicht). Commando „keeren"; we draaien, de Engelschman blijft tusschen ons in en de spanning stijgt, daar we de mogelijkheid voor oogen zien, dat ze elk moment door een torpedo getroffen kan worden. We jakkeren terug, meer West houdende......

Wat was dat? De Engelschman knipoogt heftig en in eens valt z'n zoeklicht op iets wits; de booten?...... neen, 't is te groot...... Groote hemel de boot, het schip zelf...... Als 'n machtige gevallen reus, drijft daar, belicht door de jager, donker en gevaarlijk, de verlaten White Star Liner, de reus van 17,000 ton, verlaten rond met zware slagzijde naar een der zijden. Geen lichtje, geen mensch meer aan boord, recht voor onze boeg. Goddank, we draaien, maar 't was juist op tijd, want rakelings (150 à 200 M.) passeeren we het wrak, dat stuurloos ronddrijft op de groote wateren. Toonbeeld van machtelooze grootheid.

De Engelschman knipoogt weer, ook de „Koningin" en ook wij. „Spoedig weg stoomen met volle kracht, gevaar bestaat dat duikboot hier ergens is." Ook wil de jager, die intusschen met nog een jager is aangegroeid tot een eskader, zichzelf niet langer blootstellen, door alle lichten op te hebben.

De passagiers en bemanning hebben ze gelukkig alle opgepikt uit de booten, zoodat we gerustgesteld kunnen draaien en met volle kracht N. O. op Falmouth aanstoomen. Achter ons blicht de doorgebroken maan-door-de-wolken een zwart gevaarte, de verlaten, maar nog half drijvende zeereus, eens het sieraad der Engelsche koopvaardijvloot. Sic transit gloria mundi. De jagers dooven hun lichten en wij hebben onzen plicht gedaan. Onze passagiers verdwijnen de een voor, de anderen na, in hun hutten en als de scheepsklok 7 glazen slaat is alles verdwenen en droomt men van duikbooten.

Ge zult natuurlijk reeds het verhaal uit de telegrammen vernomen hebben, vermoedelijk niet denkende, dat wij daar op dezelfde plek uren ronddobberden.

We hobbelen weer, dat het een lust is, zoodat het schrijven met den minuut lastiger wordt. Ik eindig dus."

De voedingsquaestie in Duitschland.

In het „Berliner Tageblatt" komt een artikel voor van Hoff, over de voedingsquaestie, waaraan het volgende ontleend is:

Men heeft gemeend, aldus Hoff, dat de verkeerde maatregelen in de levensmiddelenverzorging gelegen waren in gebrekkige toevoer en verdeeling; hierin ligt echter niet het zwaartepunt der zaak. Het komt aan op de voortbrenging der levensmiddelen en de juiste aanwending van de in Duitschland voortgebrachte producten voor voeding van menschen en dieren.

Vroeger werd 8 millioen ton voedingsmiddelen en 1 millioen graan ingevoerd. Hetgeen thans uit Roemenië wordt ingevoerd is nauwelijks voldoende om in de vermindering der productie te voorzien. Terstond was in te zien, dat een eerste eisch was de hoeveelheden vee te regelen naar de aanwezig zijnde voedingsmiddelen en gene dus te verminderen naarmate deze ontbreken. In dit opzicht zijn de grootste fouten gemaakt en daaraan zijn de crisissen te wijten, die wij hebben moeten doormaken met brood en aardappelen.

Een ander gevolg van het bovenstaande is, dat het vee slechts zeer onvoldoende gevoed werd en dus geen nut afwierp voor de volksvoeding in den vorm van melk, boter, vleesch en vet. Er was niet te weinig, maar te veel vee. De huidige eisch is dus den veestapel te regelen naar de aanwezige hoeveelheid levensmiddelen, om daardoor gebrek aan brood, aardappelen, suiker en groente te voorkomen en door rationeele voedingswijze een groote hoeveelheid dierlijke producten te winnen.

De handelsraad Rabbethke heeft den Rijksdag in verscheidene geschriften hierop gewezen en komt tot het resultaat, dat eene vermindering van de hoeveelheid varkens met 50 pCt. en van die der runderen met 10 pCt. voldoende zou zijn om te voorzien in het gemis van den invoer van 9 millioen ton graan en voedingsmiddelen. Volgens hem heeft men dan vanaf October 60 pCt. van de in vredestijd beschikbare hoeveelheid vleesch en voldoende van de andere levensmiddelen.

Dit alles zal door den Rijksdag zorgvuldig moeten worden nagegaan. Wordt naar bovengenoemd idee gehandeld, dan kan men het einde van den oorlog rustig afwachten en zullen de uithongeringsplannen der vijanden mislukken.

De toestand in België.

Men meldt ons van de Belgische grens: De economische toestand in België wordt hoe langer hoe meer onhoudbaar. Vele meestnoodige levensmiddelen, zooals rijst en boonen, zijn niet te bekomen. Voor de aardappelen b.v. wordt 60 frs. per 100 K.G. betaald en er zijn plaatsen waar men in geen drie maanden aardappelen heeft gezien. De prijs van koffie is reeds gestegen tot fr. 8 per K.G. en in Henegouwen betaalt men voor het brood fr. 1.50 per K.G. Bekend is, dat in de voorste den van Antwerpen hondenvleesch veel verkocht wordt. De prijs daarvan is fr. 2.50 p. K.G.

Vergeleken bij de industrieplaatsen, verkeeren de voortbrengende landbouwgemeenten in een gunstige positie. In de kleine industrieplaatsen wordt de reserve opgeteerd, maar onhoudbaar is de toestand in de groote industrie-centra.

De distributie van de landbouwgewassen is niet mogelijk door het verbod dat niet van dorp tot dorp of stad mag worden getransporteerd.

Door den maatregel, kort geleden getroffen om geen wagons voor levensmiddelentransport uit Nederland naar België beschikbaar te stellen, was de commissie-Fleskens niet in staat vele voor België bestemde en hoognoodige levensmiddelen uit te voeren. Het veevervoer moest stop gezet worden.

De bevolking van Gent is op rantsoen gesteld en kan niet meer dan 150 gram vleesch per week en per hoofd bekomen.

De stad Brussel heeft iedere maand 60.000 frs te betalen voor de in particuliere huizen ingekwartierde Duitsche officieren en ook de installaties (zooals schrijfbureaux enz.) welke deze officieren noodig hebben, moeten betaald worden. Er wordt door de Duitsche overheid een eigenaardig stelsel toegepast ten opzichte van de betaling van electriciteit en gas, welke zij gebruikt. Er werd n.l. aan het Gemeentebestuur bericht, dat zij niet meer betaalde dan 20 pCt. van de door het gemeentebestuur vastgestelde tarieven.

Residentiebode.

Nood in Duitschland.

Toen in 1870 Parijs belegerd werd, was de „ragout aux rats" voor de 2 millioen Parijzenaars een lekkernij.

In dezen oorlog, nu alles veel meer in het groot gaat, wordt den 70 millioen Duitschers thans door hun regeering een kraaienschoteltje aangeraden. Deze regeeringsraad, in den Berlijnschen gemeenteraad een bespotting geheeten, teekent wel den toestand, waarin het Duitsche volk op voedingsgebied is gekomen. Het staat nu wel buiten twijfel, dat het er geweldig nijpt in Duitschland. De Duitsche bladen schrijven er allen over, in den Berlijnschen gemeenteraad verklaarde één der leden, géén socialist, openlijk: „er zitten in dezen gemeenteraad verschillende leden, die gedurende de laatste 14 dagen geen vleesch hebben gegeten."

Als het zóó met de meer gegoeden staat, kan men zich denken, hoe het met de armere klassen is gesteld.

Wij waren in de gelegenheid, een Hollandsch werkman, die sedert lange jaren in een fabrieksstreek van Rijnland woonde, te spreken zegt **P.** in *Het Centrum.*

Het was dezen man goed gegaan in het Duitsche Rijk. Hij had er een leidende plaats op de fabriek en verdiende ongeveer 60 mark (circa f 26 nominaal) in de week. Hij woonde in een dorp nabij de stad, zijn huwelijk was slechts met 1 kind gezegend. Gedurende de lange jaren van zijn verblijf in Duitschland had hij een aardig duitje overgespaard. Alles samengenomen een man dus, die in zijn stand in de allergunstigste omstandigheden verkeerde.

Welnu, deze matige, ijverige werkman, die een zuinige vrouw had, verklaarde ons, dat de toestand voor hem onhoudbaar was geworden, en zijn uiterlijk bewees de waarheid van zijn verklaring. Er is gebrek aan alles. Het brood is zéér slecht en zoo weinig voedzaam, dat men kort na het gebruik weer honger gevoelt. Vet is zoo goed als niet te krijgen, boter is uiterst schaarsch. Aardappelen zijn duur. Alleen suiker is nog in grootere hoeveelheden voorradig. De toestand in het dorpje, waar hij woonde, was dan nog betrekkelijk gunstig. In de stad was het nog erger. Vooral in de groote gezinnen was de ontbering vreeselijk. Een zijner beste bekenden had zes kinderen; het sneed hem door het hart, te moeten hooren, hoe deze kinderen, die al vroeg naar bed gingen, om den honger te temperen, van hun bedjes uit om voedsel vroegen, dat niet te krijgen was en dan soms huilden van den honger.

Het aantal maag- en darmaandoeningen tengevolge van het slechte voedsel is legio. De menschen vermageren zichtbaar. Er is wel onte vredenheid, maar ze durft zich niet te uiten, daar van hoogerhand met de uiterste gestrengheid tegen iedere openbare uiting van ontevredenheid wordt opgetreden. In de volkswijken hangt een droevige stemming. De mindere winkelstraten, vroeger druk en vroolijk, schijnen uitgestorven; tal van winkels, heele reeksen naast elkaar zijn gesloten. Onze vriend leefde op, toen hij de bedrijvige drukte eener Nijmeegsche volkswinkelstraat aanschouwde.

Nu is het zeker mogelijk en waarschijnlijk, dat de toestand in de eene stad ernstiger is dan in de andere; wanneer men echter de berichten der Duitsche bladen vergelijkt met deze schildering en den kreet om vrede, beluistert in de Duitsche antwoordnota aan Amerika, dan mag men veilig concludeeren, dat de toestand nijpend is in het Duitsche Rijk.

Van één ding is het Duitsche volk echter ook nu nog — dit bevestigde ook onze zegsman — rotsvast overtuigd: dat het niet door de wapenen overwonnen zal worden.

Volgens berichten uit Genève neemt de nood in Duitschland toe. De prijzen der levensmiddelen ondergingen opnieuw een verhooging. Ernstige hongeronlusten braken te Hamburg uit, waar de troepen op de menigte schoten en 9 menschen doodden, terwijl er 60 gewond werden. In heel Duitschland legde de regeering de hand op alle beschikbare voorraden weefsels, waardoor ter uitdeeling daarvan een bijzonder bureau moest gevestigd worden. Voortaan moet ieder burger, die kleeren wil koopen, een bewijs overleggen, dat hij het gekochte strikt noodig heeft en dat hij daartoe niet door een gril of weeldezucht werd gedreven.

De „Köln. Ztg." meldt, dat het gebrek aan zeep zich in Duitschland nijpend doet gevoelen, waar 100 K.G. vet op het oogenblik 650 mark kosten tegenover 65 voorheen. In den avond van 24 Mei heeft de vleeschnood in Frankfort aan den Main ernstige onlusten verwekt, waarbij 18 vrouwen door sabelhouwen werden gewond.

Men houde bij deze berichten in het oog, dat zij over Petrograd de pers bereikten.

Het begin van den slag bij Verdun.

In de Matin doet „een strijder" een belangwekkend verhaal over het begin van den slag bij Verdun.

Sedert eenigen tijd zijn er feiten bekend geworden, welke, schrijft de strijder, eenig licht werpen over het begin van den slag. Ten eerste de vermelding van generaal Pétain op den dagorder, waarin gezegd wordt „hij heeft een bedenkelijken toestand weten te herstellen", ten tweede de vervanging van generaal Langle de Cary, die het centrum der Verdunlegers aanvoerde, door generaal Pétain. Eveneens is het bekend, dat generaal De Castelnau, zoodra de ernst van den Duitschen aanval bleek, zich op eigen initiatief naar Verdun begaf en daar het Fransche evenwicht herstelde.

In welk opzicht was de toestand bedenkelijk? Welke verantwoordelijkheden waren daarbij betrokken? vraagt de schrijver en hij verzekert, deze vragen nader te kunnen beantwoorden.

Februari was gekenmerkt door een reeks plaatselijke Duitsche offensieven over ons heele front, van de zee tot de Vogezen, de sector van Verdun uitgezonderd. Dit was blijkbaar taktiek, bestemd om onze meening omtrent het eigenlijk aanvalsterrein onzeker te maken en om te beletten, onze reserves te concentreeren, om dien hoofdaanval af te weren. Een feit is, dat het leger van generaal Pétain, dat ons legerbestuur bestemd had, om dit eene werk te vervullen, zich niet in den sector van Verdun bevond en dat het er pas heen gebracht kon worden, toen de slag al eenige dagen aan den gang was.

Intusschen hadden eenigen van onze aanvoerders zich door de Duitsche strategie niet om den tuin laten leiden. Al weken lang verkondigden zij, dat de vijand juist op de Maasoevers zijn hoofdaanval zou doen. Zij steunden hun beweringen op zeer gewichtige inlichtingen omtrent groote bedrijvigheid achter het Duitsche front en op groote opeenhooping van voorraden. Twee meeningen heerschten derhalve in onzen generalen staf. De eene partij dacht, dat Verdun het doel van den vijand zou worden, de andere bleef deze mogelijkheid onwaarschijnlijk achten.

Ons front dat toen langs de hoogte bij het Caures-bosch liep, werd hoofdzakelijk door territorialen en Afrikaansche troepen bezet gehouden. Toen generaal Herr, die op dat tijdstip de heele stelling van Verdun commandeerde, versterkingen vroeg, stelde men te zijner beschikking, doch zonder dit ter plaatse te voeren, het 20e legercorps, dat rust nam in het kamp van Mailly.

Onder deze omstandigheden begon 24 Februari de slag. Zes en dertig uur lang zag men den buitengewonen ernst er van niet in. Pas toen onze terugtocht toenam — wij worstelden met 3 divisies tegen 5 legercorpsen — en toen we ons front voorbij Samogneux, Beaumont en Ornes moesten terugtrekken, werd de ware toestand duidelijk.

Wat te doen?

Het scheen onmogelijk aan den Duitschen stortvloed een voldoende dam in den weg te werpen, omdat deze dam niet gereed was en de tijd ontbrak, deze in gereedheid te brengen. Men moet ook niet vergeten, dat geen enkele nieuwe spoorlijn in de streek van Verdun was gebouwd en dat wij — sinds de Duitschers te St. Mihiel waren — over maar één enkele spoorlijn voor de transporten naar de vesting beschikten. Bovendien was einde Februari de Maas gezwollen en slaan van bruggen voor zware artillerie moeilijk.

Een besluit, dat men het voorzichtigst noemde, werd genomen, n.l. de ontruiming van den heelen rechter Maasoever. Het troepengordijn in de eerste linie had slechts **tot taak**, zoo langzaam mogelijk terug te gaan. Deze bevelen waren reeds gegeven, toen generaal Castelnau te Verdun kwam. Hij zag, oordeelde en op eigen initiatief, als majoor—generaal de volmacht van den opperbevelhebber bezittende, besloot hij tot het omgekeerde plan en ten koste van elken prijs den vijand op het plateau van Douaumont tegen te houden. Zoo zou men Verdun redden.

De taak bood ontzaggelijke moeilijkheden, het was generaal Pétain, die opdracht kreeg haar te vervullen.

De eerste daad die beslissend op den loop der dingen inwerkte, was het gebruik maken van 4700 autovrachtwagens voor het vervoer van troepen en munitie. Nacht en dag hielden deze wagens een slangverbinding tusschen Bar-le-Duc en Verdun in stand.

Dank zij deze wagens kon het 20e legercorps, per spoor van Mailly naar Bar-le-Duc vervoerd, in 12 uur van Bar-le-Duc naar het plateau van Douaumont worden gebracht. Men was daarmee gereed 24 Februari om 7 uur 's avonds. Den volgenden morgen 10 uur streed het mee. Dezelfde wagens brachten de volgende dagen het heele leger van generaal Pétain over en gedurende de twee en een halve maand, van de worsteling voerden zij zonder ophouden levensmiddelen, munitie, versche troepen aan, terwijl ze gewonden en zieken wegbrachten.

Volgens den schrijver was men op sommige plaatsen reeds met de uitvoering van het eerste bevel begonnen, voor Castelnau's tegenbevel kwam. De ontwikkeling van den Verdunslag scheen in de laatste dagen van Februari bijzonder verward, omdat de tegenbevelen van Castelnau niet tijdig genoeg konden aankomen en eenige eenheden zich hielden aan de eerste order. Het is ons, besluit de schrijver, om begrijpelijke redenen niet mogelijk, de tegenslagen, welke het gevolg van deze staat van zaken waren, hier nader de behandelen. La.

Goed drie uur lagen we op de ree en zagen steiger, strand, cliff en de bovenstad terug als oude bekenden. Vriend RICHARDSON kwam ons weer afhalen maar wat hij nu als boot gebruikte geleek meer op een wrak. Met tranen in de oogen vertelde hij, dat een paar dagen geleden zijn goede roeiboot (verbeeld je die rotte, lekke! van onze eerste landing) was weggeslagen.

Daar zat niks anders op, we moesten wel in die schuit, probeer den zelf onze bagage droog te bergen en plasten maar met onze voeten in het water.

Een fatsoenlijke roeiboot voor landing van aankomende reizigers zou daar geen weelde zijn.

We landden aan den steiger, waar de Eerw. Zusters met de schoolkinderen den Bisschop opwachtten. Aan het eind van den steiger stond een page met een paard. Monseigneur steeg op en reed achter den stoet het bergpad op. Van nature klimmen de kinderen hier zigzag den berg op en het paard doet hen na. Hoe warm het was en hoe stijl, 's middags tegen half vier! 'k Was blij, toen we boven waren, en de officiëele plechtigheid afgeloopen.

Pleizierige dagen heb ik doorgebracht op St. Eustatius. De pastorie van Pastoor HAGEMANS was allergezelligst, en wat ik gezien heb van het eiland, vond ik zeer mooi. Men kon daar weer eens zoo echt wandelen tusschen malsche groene velden, of door laantjes in den koelen schaduw van flinke boomen. Men zag weer eens levende natuur welke geheel was uitgegroeid en niet verschrompelde boomen, half verdroogde struiken en verbooid gras. In de dagen, dat wij er waren, regende het overvloedig en was het eiland op z'n mooist.

Het speet me, dat ik St. Eustatius niet ook vroeger bezocht had in de dagen van elleude en armoe om de tegenstelling van thans beter te voelen.

De menschen zijn er nog verre van rijk, maar vroeger bedelde men algemeen, thans heerscht er geen gebrek meer, hebben ze zelfs overvloed aan voedsel en kunden nog mais, yams en zoete aardappelen sturen aan de honger leden op Curaçao, Aruba en Bonaire.

Een gelukkige gedachte was het van Gezaghebber VAN GROL, om in den oorlog de katoen niet verkocht werd, de gronden te laten bebouwen met alle mogelijke gewassen, die dienen tot volksvoedsel. Overal op de Antillen wordt het leven duur en is er soms gebrek aan 't eene of ander; op St. Eustatius hebben de menschen volop te eten.

Het was nu de tijd van het suikerriet, dat bemerkte men in de straten, waar de uitgekauwde stukken overal verspreid lagen.

Het suikerriet herleeft weer op de Antillen. Overal wordt er meer bebouwd dan vroeger. Voor alle drie van de Bovenwindsche eilanden kan dat wellicht ook een loonende cultuur worden. Op St. Eustatius groeit het buitengewoon mooi. We zagen stokken van 6 en 8 voet hoog. Op verschillende eilanden in de buurt werken centrale suikerfabrieken. Als er een flinke voorraad is, zullen ze dien gaarne opkoopen van onze eilanden

Misschien, dat de Nederlandsche Cultuur Maatschappij „Nederland sche Antillen" op St. Eustatius er over denkt om naast katoen, ook suikerriet te planten en zelf in eigen fabriek te verwerken. Dan zou daar de centrale kunnen komen voor al de drie Bovenwindsche eilanden. Zoo lang echter niet over een eigen fabriek beschikt kan worden, zou men in verbinding moeten treden met de suikerfabrieken in de buurt, op St. Kitts bijv. voor St. Eustatius en Saba, en op St. Croix voor St. Martin.

Maar daar bedenk ik, dat de Heer J. v. ROMONDT op St. Martin ook reeds suikerriet in 't groot verbouwt. Zoo genoemde Heer in 't bezit is van een suikerfabriek, behoeft men niet verder te zoeken. Het is mij bekend, dat de suikercentralen graag zooveel mogelijk riet vermalen en dat het op Portorico bijv. ook wordt aangevoerd van Sto. Domingo.

Bij verdere uitbreiding van de suikercultuur op St. Eustatius komt er zeker te veel voor eigen gebruik als *bibith*, reeds nu zou ik denken, dat de 1200 menschen van Statius den bestaanden voorraad bezwaarlijk verkauwen kunnen.

Laat hen yams, zoete aardappelen, cassave, mais verbouwen voor eigen gebruik, katoen en suikerriet voor uitvoer. Het is niet genoeg, dat de menschen volop te eten hebben, ze moeten er ook wat geld bij verdienen om hun huisje in orde te houden, voor schoeisel en kleeding te kunnen zorgen. Naast de katoen heeft het suikerriet een toekomst op de Bovenwindsche eilanden, vooral op St. Eustatius.

Wordt vervolgd.

Pr. fr. R. J. C. WAHLEN.

ter zal men daar ongetwijfeld op terug komen en zal de verantwoordelijkheid worden vastgesteld.

Naar aanleiding van dit artikel heeft generaal Joffre het noodig gevonden, officiëel tegen te spreken, dat er ooit sprake van geweest zou zijn, den rechter Maasoever op te geven.

Deze tegenspraak lijkt ons het belangwekkend relaas van den strijder maar gedeeltelijk te raken. Wat Joffre niet van plan was, kan wel het plan van Generaal Herr geweest zijn, die onder zeer moeilijke omstandigheden omtrent het recht van initiatief wel eender gedacht kan hebben als na hem Generaal De Castelnau.

Hoe dit zij, de historie verklaart goed het aanvankelijk zoo schitterend succes der Duitschers, dat een oogenblik door de verovering van het fort Douaumont in een beslissende overwinning scheen over te gaan.

De Martin-mededeeling baart intusschen in Frankrijk groot opzien. De Legercommissie wil Joffre en Roques er over hooren, doch bladen als Gaulois en Figaro raden ten sterkste af, waar de vijand nog maar 14 KM van Verdun staat, dergelijke polemieken te beginnen. Clemenceau is eveneens in de weer en hij wil, dat Briand's censuur wel eindelijk eens wat losser zal worden, want hij ducht uit de verzwijg-politiek „voor de Fransche wapenen het grootste gevaar."

DE OORLOG.

Deze week keerde zich de oorlogskans iets meer ten gunste der geallieërden.

De Belgen hebben braaf gevochten en vernielden de Duitsche verdedigingswerken langs het IJzerkanaal bij Steenstraete, Het Sast en Boesinghe. Eerstdaags kunnen we hier dus een grooten aanval verwachten, volgens de vaste methode der Geallieërden om eerst de versterkingen plat te schieten en dan vooruit te trekken.

In Picardië, de Noord-Westeijkel provincie van Frankrijk, gingen de Franschen sneller vooruit dan de Engelschen, omdat de Duitschers zich van te voren meer versterkt hadden langs het Engelsche front, dan langs het Fransche Ze dachten de Franschen te zeer bezet bij Verdun, dan dat van hen elders een aanval in 't groot te duchten zou zijn. De Franschen hebben de Duitschers zoowat overrompeld en konden daarom sneller vooruit dan de Engelschen. De Engelsch-Fransche frontlijn zal echter spoedig wel rechter worden, daar de Franschen weer langer bezig gehouden zullen worden voor Peronne dan de Engelschen bij Beaupaum.

De druk op Verdun wordt al minder, de Franschen wisten wat meer ruimte te maken in de sector Douaumont – Damloup – Fleury. Ook de hoogte 304 komt meer en meer vrij van Duitschers.

De Russen blijven geweldigen voortgang maken, vooral in het Zuiden.

In drie weken tijds verloren de Duitschers 'n half millioen aan gevangenen, dooden en gewonden, alsmede een zeer groote hoeveelheid oorlogsmateriaal.

De Geallieërden verloren misschien evenveel, maar hebben grooter reserve en zijn dichter bij huis om het noodige materiaal te krijgen.

Berichten uit de Kolonie.

Venezolaansche Steenkool.

The Barbados Advocate van 23 Juni vermeldt, dat de Venezolaansche Consul aldaar, de heer J. M. BETANCOURT de eerste monsters steenkool uit de Venezolaansche mijnen van Guanta ontvangen heeft, welke monsters onderzocht werden door Prof. D'ALBURQUERQUE. Het blad vernam, dat reeds 100 ton besteld werd door de Heeren DA COSTA & Co.

Deze steenkool wordt ook gebruikt door de „Venezolaansche Kustlijn."

Toen we dit bericht lazen in *El Nuevo Diario* dachten we aanstonds aan het voordeel dat deze steenkolenmijn, in onze onmiddellijke nabijheid gelegen, ons verschaffen kan. De vracht voor Amerikaansche en Engelsche steenkool is zeer hoog, vooral tegenwoordig.

De vraag is slechts van welke qualiteit de Venezolaansche steenkool is.

Als dat nog niet geweten wordt door de Curaçaosche kolenleveranciers, kan dat gemakkelijk worden onderzocht.

Zoo die kool evengoed is als de hier gebruikte merken zullen de vrachtonkosten veel minder worden en kunnen de prijzen dalen, wat hooger omzet ten gevolge zal hebben.

De Bataafsche.

Zeer veel materiaal werd in de laatste weken door verschillende stoombooten aangevoerd uit Amerika. De Directie had besloten niet langer te wachten op de machinerieën uit Luxemburg en Duitschland, welke landen om den oorlog niets leveren konden, maar alles voor zoover mogelijk, in de Ver. Staten te bestellen. Die bestelling komt nu los, zoodat thans met een 700 man gewerkt wordt aan den opstal van gebouwen, machinerieën, het maken van kleinere tanks en spoorwagons etc.

Er heerscht groote bedrijvigheid op het *Eiland*, de stoomhamers, vijlen, boren, hoort men tot in de stad.

De Havenwerken.

Van de stillere maanden wordt flink partij getrokken om meer de zee in te gaan met de baggermachines. Al 'n paar weken is men bezig langs het Waterfort. Er wordt spoed genoeg achter gezet en we gelooven ook wel, dat het werk opschiet. 't Wordt noodig ook, de groote booten zijn al in aantocht. Vrijdag a. s wordt de *Europa* verwacht, een Italiaansche boot van 8,000 ton.

El Imparcial.

Deze geachte Collega opende gisteren zijn 43n Jaargang.

Van harte geluk en veel succes !

Boekenschouw.

In dank ontvangen van de Damesvereeniging „Onderlinge Hulp" een reclameboekje TABITHA, door den Zeereerw Adviseur der Vereeniging samengesteld om doel en werking der Vereeniging meer bekend te maken. Moge vele Dames het edele werk steunen, opdat menige arme verblijd mag worden met een nieuw kleedingstuk, of schoeisel, altijd een der vele hoofdbrekende moeilijkheden voor den arme.

Een aandachtige lezing van *Tabitha* zal daartoe zeer zeker aansporen. Het boekje werd zeer net uitgegeven in de Drukkerij van het Vicariaat

Hoog bezoek.

De Gouverneur bracht Dinsdag, vergezeld van zijn militairen adjudant, een bezoek aan de Hendrikschool, en Vrijdag morgen, vergezeld van den Procureur-generaal en den Adviseur voor den Openbaren Gezondheidsdienst, een bezoek aan het weeshuis en de scholen op Santa Rosa.

Aruba Phosphaat Maatschappij.

De goederen van de Aruba Phosphaat Maatschappij werden in de vorige maand in het openbaar verkocht. Na voldoening der schulden van de maatschappij bleef er ter verdeeling aan de aandeelhouders een saldo over, waarvan ieder aandeel recht heeft op f 28.

Our: Courant.

Gepensioneerd.

Bij Kon. besl. is de in Europa aanwezige off. van gez 2e kl. van het leger in Ned.-Indië Ph. F. de Haseth Möller, ter zake van een lichaamsgebrek niet ontstaan in en door den dienst, met 1 Juli 1916 eervol uit den militairen dienst ontslagen, onder toekenning van pensioen.

Officiëele Berichten.

Aan de openbare school op Aruba is een vlechtcursus geopend met Rosaura Croes aan het hoofd.

Aan Mevr. E. A. Vooren-van Romondt, onderwijzeres 2de klasse aan de Wilhelminaschool alhier, is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den klerk op Bonaire B. P. P. Schrils is veertien dagen verlof verleend.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven.

Constantin Beltram, Cristina Castillo Castro, Silvio Colirlodio P., Martina Djaun, Domenilia. Mathilde S. de Marchena, Ruben Farias, Felecita Forlfiast, Manuel Ma. Gonzales 2, J Natalio Caprlles, Abram Dammes, Blanca Hernandez, Juanita Hurtado, Katarina Isberia 8, Rosita Leito. Sjilmon Loops. Josefa S. Pool, Emilio Reinhard, Anglina Setman, Emilia Senchi, Alexander Stactsi. Enriqueta Tresto, Olivia Velasco, Lander & Wannoni, Sucs.

Aangeteekende stukken: John Labi.

Drukwerkende: Manuel Ma. Gonzalez G. 2.

Niet voor verzending vatbaar een briefkaart sonder adres afgezonden door: „Mikkelsen".

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 21 Juli 1916.

Artikel	Prijs
AARDNOTEN (Pindas) per KG.........	——
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f 0.80
DIVIDIVI per K,G........................	„ 0.07½
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0.40
id. per KG. 2e kw.	„ 0.30
HUIDEN per K.G........................	„ 0.80
GEITENVELLEN per K.G............	„ 1.50
WOL per K.G............................	, 0.25
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„ 0.55
BEENDEREN per K.G..................	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G...............	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipijapa).	
Kwaliteit No, 1............per dozijn	„ 3,25
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 3.37½
„ „ 2 „ „	„ 4.50
„ „ 3 „	„ 6.12
„ „ 3 „ „	„ 6.30
„ , 4 „ „	„ 7
„ „ 5 „ „ OLA	„
„ „ 6 „ „	„ 8
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„ 7.20
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„
„ „ 11 „ „	„
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„
„ 1 van 25 c.M. of minder f.	
STROOHOEDEN (latal):	
Kwaliteit X per dozijn........................	f 1.12½
Kwaliteit XX per dozijn	f 1.75

Nederland.

De Statenverkiezing.

De „Nieuwe Crt."

„Als voornaamste opmerking kan dienen, dat de kans op een omzetting van een meerderheid der Eerste Kamer als gevolg van deze Statenverkiezingen verkeken is.

De Staten van Zuid-Holland blijven in meerderheid rechts; zelfs ging daar (te Leiden) één vrijzinnige zetel aan de rechterzijde verloren, terwijl overigens, voorzoover de linkerzijde het veld behield of het tot een herstemming bracht, een verschuiving naar den rooden kant valt te constateeren. Vooral in Rotterdam is dat in sterke mate het geval; daar ging in het 5e district, waar twee sociaaldemocraten met een anti revolutionair en een katholiek in herstemming komen, een vrijzinnige zetel verloren en komen in elk der overige districten sociaal democraten in herstemming."

„Over het geheel dus: een bevestiging van de tegenwoordige partijverhoudingen, met voor de rechterzijde gunstig tendenz en plaatselijke successen van de sociaal-democraten ten nadeele van de vrijzinnigen."

Het „Volk" (S. D. A. P.):

„Door den uitslag van de Statenverkiezing in Zuid-Holland is de rechtsche meerderheid in de Eerste Kamer opnieuw verzekerd. Dit is de groote beteekenis van den dag van 15 Juni. Overijsel kan nog omgaan, maar Zuid-Holland niet meer; zelfs een ontbinding zou een rechtsche Eerste Kamer opleveren. Dat in dezen uitslag een gevaar ligt voor de totstandkoming der Ouderdomswet, en een gevaar ook voor de grondwetsherziening in democratischen zin, zal niemand ontkennen.

Tegenover dezen kwaden debetpost staat de forsche vooruitgang van onze partij in verschillende districten in het bijzonder te Rotterdam. Den indruk, die tot nog toe de verkiezingen opleveren, is: onze partij staat even sterk als in 1913, maar bij de liberalen heeft inzinking plaats. Tegen dit laatste verschijnsel kunnen wij, socialisten, niets doen. Van den aanvang af zijn wij er bezorgd voor geweest, dat vele liberalen, nu er geen tariefwet dreigde, nu hun klassebelang niet in gevaar is, met heel wat minder geestdrift ten strijd zouden gaan als in 1913.

De rechtsche pers is bijzonder tevreden over den uitslag.

De Christ.-hist. „Nederlander" zegt onder andere:

„Zoetemeer bleef, gelijk te verwachten viel, aanstonds rechts, en de C. H. tel-candidaat kwam niet in aanmerking; men had hem dit échec kunnen besparen.

In verscheidene districten heeft rechts nog kans, al zal er dan ook hard gewerkt moeten worden. Zoo kan bijv. Ommen nog voor rechts behouden worden, en misschien kan ook Zwolle ons nog winst opleveren.

Men verslappe nu niet in actie, omdat het gevaar van de Eerste Kamer is afgewend: wat we nú behouden, behoeven we later niet te heroveren, wat we nu winnen, geeft moed voor de toekomst.

Van dezen oogenblik af ga dus ieder man van rechts weer aan den arbeid waar het noodig is en wie — omdat de strijd gewonnen of finaal uit is — niets meer te doen heeft, die helpe, door het bijeenbrengen van wat stempenningen, de nog benarde vesten. Wij kunnen wel niet met gouden ammunitie een roffelvuur onderhouden, maar ook onze bescheiden actie kost geld."

We halen verder nog alleen het volgende uit het „Huisgezin" aan:

„Eerst Gelderland, nu Zuid-Holland hebben vierkantweg de linksche politiek veroordeeld.

En indien het Kabinet, wat zijn binnenlandsch beleid betreft, niet geheel ongerept blijft, dan heeft het dit niet aan de politieke slimmelingen te danken, die het in den strijd hebben betrokken.

Men heeft voor het Ministerie-Cort van der Linden een votum van vertrouwen voor zijn binnenlandsche politiek gevraagd.

De kiezers hebben dat votum niet gegeven.

Het Kabinet zal er niet om heengaan en behoeft er niet om heen te gaan, maar moreel versterkt komt het toch zeker niet uit den verkiezingstrijd te voorschijn."

Uit de Naburige Republieken.

Santo Domingo.

Dato 3 Juli heeft Z. D. H. Mgr. ADOLF A. NOUEL Aartsbisschop van Sto Domingo, een zeer belangrijk schrijven openbaar gemaakt in *Listin Diario*.

Wij lichten daaruit de volgende verklaringen:

I. Dat ik nimmer had, of nog heb, eenig verband, overeenkomst, afspraak of belofte met een der politieke partijen.

II. Dat ik zeer dankbaar ben voor de eer mij bewezen, nu men mij opnieuw het Presidentschap heeft aangeboden;

III. Dat de redenen, welke mij in 1912 noodzaakten het Presidentschap aan te nemen, redenen door mij in de Nationale Vergadering uiteengezet, en opnieuw aangehaald, toen ik geheel vrijwillig voor de Magistratuur bedankte, thans niet bestaan;

IV. Dat ik daarom, het vereerend aanbod noch kan, noch wil aannemen, omdat ik niet wil noch mag zijn een hinderpaal voor goede en waardige burgers om hun wettige aspiraties te verwezenlijken;

V. Dat ik overtuigd ben, dat ieder Vaderlander tot plicht heeft zijn Vaderland te dienen op de plaats welke hem door de Voorzienigheid en de omstandigheden werd aangewezen.

VI. Dat het meer dan tijd wordt dat het Dominikaansche volk, zoo herhaaldelijk door niet vervulde beloften bedrogen, leere begrijpen, dat er nog mannen zijn die den trouw aan hun woord stellen boven de ijdelheid van te mogen regeeren;

dat er nog burgers zijn, die een heiligen eerbied hebben voor de waarheid, en die, wanneer zij na rijp beraad zeer sterke verklaringen hebben afgelegd, zich ook daar aan houden, aldus met daden toonend, dat niet elk woord bedrog en leugen behoeft te zijn.

Zeer vurig hoop ik, dat de Kamers bij de keuze van een nieuwen President zich zullen laten leiden door het vaste voornemen, waarvan alleen heil en redding te verwachten is, dat zij onder de bekwame burgers iemand kiezen zullen, die den vrede terug schenkt aan het Vaderland, omdat hij rechtvaardig is, welvaart en rijkdom aan de Natie, omdat hij heerlijk is, het leven en de eer aan de stervende Republiek omdat hij is een verstandig man."

Dergelijk schrijven typeert den toestand voldoende.

De Amerikanen hebben er de handen nog vol en raken herhaaldelijk slaags met de ontevreden kopstukken der verschillende partijen.

Buitenland.

De Ver. Staten en Mexico.

Er doen in de pers geruchten de ronde dat het gouvernement van Carranza niet lang meer bestaan zal, als vele voorteekenen tenminste niet bedriegen.

Terwijl daartegenover tijdingen uit Mexico ingekomen zijn, die zeggen dat Carranza last heeft gegeven om de verkiezingen voor een burgerlijk bestuur uit te schrijven.

Wat of nu waarheid is? Misschien beide mededeelingen. Het laatstgenoemde zou een bewijs kunnen zijn voor de betrekkelijke vastheid van Carranza's regeering, maar kan ook zeer goed in het tegendeel worden verklaard.

Intusschen aan de onrust in dat ongelukkige en toch rijke land is geen einde.

Evenmin als vooralsnog het einde is te zien van de tegenwoordige strafexpeditie der Amerikanen in Noord-Mexico.

Tot heden toe gelijkt deze geschiedenis zeer veel op den Nederlandschen Atjeh-oorlog, in de eerste jaren van dien onverkwikkelijken strijd. De gevechten tusschen allerlei soort bandieten blijven aanhouden. Amerikaansche soldaten sneuvelen en worden gewond, en van rooven en plunderen der bandieten is dan hier dan daar nog steeds sprake.

Een gevecht van beteekenis is een paar dagen geleden geleverd tusschen een troep bandieten uit 100 man bestaande onder bevel van Luis de la Rosa, die eene afdeeling soldaten, 80 man sterk, van het 14e Regiment Cavalerie aanvielen bij San Ignacio, 40 mijlen zuidoost van Laredo.

80 Mexicanen werden gedood, velen gewond en 42 paarden verloren, terwijl van de Amerikanen 3 sneuvelden en 6 werden gewond. Majoor Gray achtervolgde de bandieten.

Eigenaardig is het, dat telkens op gevangen genomen of gewonde roovers papieren worden gevonden die aanwijzing geven dat zij tot Carranza's soldaten behoord hebben of behooren!

Het heet, dat Carranza's legermacht in de Noordelijke provinciën, de troepen van Pershing en Funston trouw helpt.

Maar een derde straf-expeditie kon nog wel eens noodig zijn.

Nu reeds zijn omtrent 50,000 Amerikaansche soldaten met deze „affaire" gemoeid.

Washington, 18 Juni. — De President heeft de militie van alle Staten opgeroepen voor den dienst aan de Mexicaansche grenzen, om ter beschikking van Generaal Funston gesteld te worden.

Indien alle manschappen niet noodig zijn dan zullen van tijd tot tijd de soldaten, thans reeds lang dienst doende in en nabij Mexico, worden afgelost door de versch aangekomenen.

De tegenwoordige order voor de militie heeft geen verband met Generaal Pershing's expeditie, en moet niet worden opgevat als een nieuwe tocht in Mexico, behalve alleen dan als vervolging van plunderende bandieten over de grenzen op Amerikaansch grondgebied, het binnentreden van de Mexicaansche Republiek noodzakelijk maakt.

Er zullen in de verschillende Staten van Amerika kleine gedeelten der Nationale Garde achterblijven.

De aangelegenheid van oorlog of vrede met Mexico hangt in de balans en wacht op Generaal Carranza's besluit omtrent de richting die hij besluiten zal te volgen.

President Wilson heeft antwoord gezonden aan Carranza, eersten chef van Mexico, op diens eisch om alle Amerikaansche troepen uit Mexico terug te doen trekken en eene bedreiging, dat zij, als zij een zekere grens overschrijden onder vuur genomen zullen worden door de Mexicanen. De nota van onzen president antwoordt op de bedreigingen van Carranza, dat geen enkel soldaat uit Mexico zal terug getrokken worden tenzij Carranza voor goed een einde maken zal aan de bandieterijen op de grens en dat wanneer de troepen van Carranza vuur zullen openen op de Amerikaansche troepen, Carranza de gevolgen daarvan voor zijne rekening moet nemen.

Intusschen heeft Gen. Funston bij het departement van oorlog aangevraagd 28,000 man van de Nationale garde om zich in gereedheid te houden op den eersten roep voor dienst aan de grens.

Gebeurtenissen van verschillenden aard duiden inmiddels aan dat de crisis in onze verhouding met Mexico ten slotte gekomen schijnt te zijn. Amerikaansche burgers in Mexico spoeden zich naar de grens in veiligheid.

Argentinia hoopt nog altoos dat de oorlog voorkomen wordt. Wel zouden de Mexicaansche troebelen beëindigd, maar de opinie in geheel Zuid Amerika zou ernstig geschokt worden.

Vier regeeringen hebben hunne medewerking beloofd om het Amerikaansche gouvernement bij te staan de Mexicaansche moeilijkheden op te lossen zonder gewapende tusschenkomst. Die landen zijn Engeland, Brazilië, Honduras en Costa Rica. Engeland is bang, dat bij een oorlog tusschen Mexico en de V. S. de Britsche olie-belangen te Tampico in het gedrang kunnen komen. Dit is de voornaamste bron waaruit de olie komt welke door de Engelsche Marine thans als brandstof gebruikt wordt. De Zuid Amerikaansche staten, die nog al toos een geheim wantrouwen voeden tegenover de bedoelingen van de Vereenigde Staten van Noord Amerika, willen daarom gaarne medewerken om de kwestie tusschen ons en Mexico in der minne op te lossen, voor dat Uncle Sam zich voor goed in dat land vestigt.

Een eerste gevecht tusschen Amerikaansche soldaten en Carranzista's heeft plaats gehad te Carrizal, 90 mijlen van de grens. Een 20tal Amerikanen werden gedood en 17 gevangen genomen. De Mexicanen hadden een machiengeweer, dat hevige verliezen veroorzaakte. Zij verloren van hunnen kant een 40tal dooden.

De toestand wordt intusschen met den dag ernstiger. Aan beide zijden rust men zich tot den oorlog toe. Leger en vloot worden op orde en oorlogssterkte gebracht, en als het zoo doorgaat heeft spoedig „de Nieuwe Wereld" hier ook haar strijd van wapenen binnen eigen grenzen.

De berichten die thans inkomen van Generaal Pershing omtrent het gevecht bij Carrizal, tusschen Amerikaansche soldaten en Carranzistas, zijn allesbehalve gunstig.

Het blijkt toch, dat van de geheele groep soldaten van Pershing slechts 7 man overgebleven zijn, en dat de mannen verraderlijk overvallen en aan alle zijden omringd zijn geworden door een talrijke bende tegenover welke zij het, ondanks dapperen tegenstand, ten slotte hebben moeten afleggen.

Nadere nauwkeurige berichten van Generaal Pershing worden met hoop en vrees tegemoet gezien. Er zijn legerhoofden die gelooven, dat minstens 100 Amerikaansche soldaten gevallen zijn, als gevolg van deze echt Mexicaansche overrompeling.

Het Amerikaansche Gouvernement heeft het Uitvoerend Hoofd van de Mexicaansche republiek doen weten dat Generaal Pershing volstrekt niet buiten zijn orders is gegaan, en dat het de plicht van Carranza's bevelhebbers was geweest de verkennings colonne onder Kapitein Boyd te ondersteunen in hun jacht op rebellen en roovers, inplaats van hen verraderlijk te overrompelen.

Daarom vraagt de Regeering van de Vereenigde Staten onmiddellijk nadere verklaring van Mexico omtrent de gepleegde vijandelijke daad, en voor alles loslating van de gevangen genomen Amerikaansche soldaten.

Ook wenscht Amerika dat besprekingen en onderhandelingen aan Carranza's zijde zullen gevoerd worden langs den gewonen diplomatieken weg, en niet door ondergeschikte militaire bevelhebbers.

Washington, D. C. 26 Juni. — President Wilson heeft een ultimatum gezonden naar President Carranza welke Mexico's regeering 48 uren geeft, om de zaak nog tot een goed einde te brengen.

Zoo niet een bevredigend antwoord is binnengekomen zal men heden de oorlogsverklaring kunnen verwachten.

Wij hopen echter niet, dat wij deze Mexicaansche troebelen de andere week onder de rubriek „oorlogsnieuws" moeten melden.

De Volksstem.

China.

Yuan Shi Kai, president van de Chineesche republiek, is te Peking, China, in zijn paleis gestorven. Geruchten dat hij zelfmoord zou hebben gepleegd, worden door de hooge ambtenaren ten sterkste ontkend. Hij was reeds verscheiden dagen ernstig ziek geweest aan een maagkwaal gevolgd door zenuwtoevallen. Premier Tuan Chi Jui heeft onmiddellijk aan den vice president Li Yuan Hung kennis gegeven dat bij hem in het presidentschap opvolgde. De dood van den president maakt waarschijnlijk een einde aan de verhitte politieke crisis in China, daar de opvolging van Li Yuan Hung in overeenstemming is met de eischen der ontevreden leiders in de Zuidelijke provincies.

Frankrijk.

De datum van 1 Juni 1916 zal eene diepe herinnering achter laten bij al de bewoners van Parijs.

Galliéni, sinds lang, kende de Parijzenaars. Hij hield van hen, bewonderde hen zelfs om hun moed en vastberadenheid, om hun vindingrijken geest. De Parijzenaars te leiden, dat gaf hij zelf toe, is een zware taak. Maar weet men hun vertrouwen in te boezemen, dan kan men met de hulp van de Parijzenaars *elk* doel bereiken. Als de Parijzenaars waarachtig willen, is niets onmogelijk.

En hij had het vertrouwen van Parijs.

In de eerste dagen van September heerschte er onrust in Parijs, onrust voortkomend uit onwetendheid. Zou de hoofdstad beschouwd worden als open stad? Zou Parijs zich verdedigen? En zoo ja, in welken staat waren de forten, de kanonnen, de legers?

Daar verspreidde zich het bericht: Galliéni is gouverneur van Parijs. En onmiddellijk dit andere: Galliéni zal de hoofdstad verdedigen...... *jusqu' au bout.*

Zich verdedigen desnoods tot het einde; dat wil zeggen, desnoods sterven tot den laatsten man...... en de laatste vrouw. Dat was de bezegeling van wat het echte volk van Parijs wilde. Indien Parijs moest bezwijken en in handen van de Duitschers vallen, dan zou dit wezen, alleen, omdat het na een strijd tot het uiterste — *jusqu' au bout* — vervallen was tot één reuzen-ruïne, waar niet één steen meer op den anderen overbleef, waar niet een menschelijk wezen meer leefde.

Meer nog dan nu het land vraagt om een werkelijke Regeering, zoo had Parijs toen behoefte aan een chef. Zij, die Galliéni kenden, vereerden hem, geloofden in hem als chef, zij, die hem niet kenden, wisten dit dat hij een ijzeren vuist had. En ook zij hadden vertrouwen.

Wat er toen gebeurde weet men. Het Duitsche leger week eenigszins naar het Zuidoosten af. Dien nacht, toen het bericht kwam, sliep Galliéni. De officier, die het bericht ontving, gaf zich wel rekenschap van het gewicht, maar eerbiedigde toch de rust, dien de chef zóó noodig had, de nota slechts overreikend bij het ontwaken. Lang bleef Galliéni peinzen. „Indien ik durfde......" heeft hij eenige malen gepreveld. En plots kwam over hem die stoutmoedigheid.

In zijn overmoedigheid vervoerde hij heel het leger van Parijs zelf in taxiauto's, in rijtuigen zelfs, tot bij het slagveld zelf en viel het Duitsche leger in de rechterflank aan.

Von Kluck zelf getuigt hiervan, dat volgens de militaire principepen een chef, die een versterkte plaats te verdedigen heeft, den vijand nooit anders aanvalt dan *en face.* — „Maar mijn ongeluk wilde, dat ik met Galliéni te doen had".

De Redder van Parijs. Duizenden en duizenden moeten gisteren gedacht hebben aan die gebeurtenis, aan die honderden fantastische auto's vliegend in den nacht naar het veld van eer en van dood.

„En avant! Tant pis pour qui tombe. La mort n'est rien. Vive la tombe, puisque Paris en sort vivant! En avant!"

Het heele Parijsche volk, dat met Galliéni gereed stond Parijs te verdedigen „tot het uiterste", wilde ook gisteren den chef naar zijn laatste rustplaats vergezellen.

Van alle kanten stroomde de menigte toe; uit de trams, de metro stegen duizenden menschen, zoodat het verkeer weldra stil moest staan.

En in die bonte menigte zag men duizenden uniformen. Geen militair, die met permisie was, geen gewonde, die maar eenigszins loopen kon, of hij wilde deel uitmaken van den stoet. En de vlaggen en uniformen schenen de blijde hoop te vertegenwoordigen naast den algemeenen rouw.

Want de menigte was diep bedroefd. Het was immers in zekeren zin niet alleen Galliéni, die men naar het graf droeg. In die menigte waren vrouwen en moeders, die in de oorlog een geliefd wezen hebben verloren en verscheidene onder haar wenen niet waar zijn graf is. Wat een pijnlijke, nog bloedende wonden, sloeg die plechtige begrafenis van den chef opnieuw open.

Maar naast den rouw de blijde hoop! hoop op de eindoverwinning, hoop op een beter leven hiernamaals.

De muziek droeg er niet weinig toe bij de gemoederen te ontzenuwen.

Bij het stadhuis houdt de stoet op. Adrien Mithouard heeft zoo juist gezegd in zijne redevoering, dat Parijs gehoopt had, op eene andere wijze hulde te brengen aan Galliéni: hem in triumph binnen te voeren na de zegepraal. En dan schokt het ons, tot in het diepst van onze gemoederen als hij er bij voegt:

Adieu, general! Het is niet alleen het volk van Parijs, dat u begroet, het zijn al de huizen en monumenten van de stad, die haar „no bestaan aan u te danken heeft."

En ik geloof weinig indrukwekkender tafereelen in dien oorlog gezien te hebben dan het defileeren daar, voor het hotel de Ville, van de troepen vóór Galliéni.

Daar laat de muziek hooren:
Mourir pour la patrie,
C'est le sort le plus beau......

Een heilige siddering komt over ons, een diepe emotie als die regimenten voorbij trekken met hun vlaggen, zwart van kruitdamp!

En niettegenstaande de groote plechtigheid, is de schok te hevig, dan dat men zich bedwingen kan. Een onbeschrijfbaar gemurmel gaat op uit het publiek, het is een applaus bij het zien van die gebronsde helden, het is een smeeken tot God om genade, het is een kermen van smart der zoo zware bedroefde moeders en vrouwen, het is de afscheids kreet van het Parijsche volk tot zijn redder!...... Het is ook de belofte van Frankrijk aan den heengaanden chef: overwinnen of sterven!

HAVEN-NIEUWS

VAN 15 JULI — 29 JULI.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Zulia	S S Morris	15 Juli	New York	15 Juli	Maracaibo
Zeus	v. d. Laag	19 „	New York	21 „	Pto Barrios
Pr Willem I	J P v Borden	22 „	Amsterdam	23 „	New York
Merida	A Johanson	17 „	Maracaibo	17 „	La Guayra
Merida	A Johanson	19 „	La Guayra	21 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	20 „	Maracaibo	20 „	New-York
Cararas	H Hichborn	21 „	New York	21 „	La Guayra
Amor	D Klok	17 „	Colón	17 „	Amsterdam
Caracas	Hichborn	26 „	La Guayra	26 „	New York
Merida	A Johanson	26 „	Maracaibo	27 „	Maracaibo
Maracaibo	P W Johnson	29 „	New York	29 „	Maracaibo
Antonio Lopez	Antich	17 Juli	Colon	18 Juli	Barcelona
Hebe	Frericks	13 „	Norfolk	16 „	Sanchez
Merchant	J O Connor	17 „	Liverpool	18 „	Pt Colombia
Europa	E Fullen	28 Juli	Génova	28 „	Colón

Schoeners	Aankomst	van	Schoeners	Vertrek	naar
Refugio H	15 Juli	Aruba	*Themis H*	15 Juli	Rio Hacha
Alix H	16 „	Aruba	*Diana V*	15 „	Maracaibo
Nereida H	17 „	Maracaibo	*Sirena H*	18 „	Rio Hacha
Imaculada V	18 „	Pto Cabello	*Carlota H*	21 „	Maracaibo
M Leoncita	18 „	Aruba	*V Alegre D*	18 „	Sto Domingo
Electra H	18 „	Maracaibo	*Hirondelle H*	21 „	Maracaibo
Lady C	18 „	Aruba	*Camia H*	17 „	Vela de Coro
Juan Luis V	18 „	Aruba	*Marina V*	17 „	Vela de Coro
Refugio H	19 „	Aruba	*Alix*	18 „	Aruba
Perla deOza ma	19 „	S Doming	*M Leoncita*	20 „	Aruba
Frieda	20 „	Rio Hachao	*Refugio*	20 „	Aruba
Camia H	20 „	Velade Coro	*Juan Luis*	19 „	Aruba
Diana V	20 „	Velade Coro	*Lady*	20 „	Aruba
			Inmaculada	20 „	La Guayra